te ver gaan. Neen, hij nam niets meer! En met een onaangenaam gevoel van zwaarte zette hij zich, nu 't koffiedrinken, den hemel zij dank, achter den rug was, in de zonnige serre.

Tante nam tegenover hem plaats. Ze knikte vergenoegd en was een en al gezellige babbel. Daarop zei ze haast moederlijk:

„Nu, jongen, ik wil je niet langer ophouden. Je hebt je vrijen dag en dien mag ik niet bederven. Maar 'k heb een kleinigheidje voor je. Ik wil, dat je dit meeneemt."

Johan had moeite, zich te bedwingen. Dus niet voor niets had hij zich door al die vleeschwaar heen geworsteld! Nu kwam de belooning! Een oogenblik vergat hij zijn maagpijn, die door de overdadige lunch toch aanmerkelijk verergerd was. Misschien schoot tante wel met een tientje uit haar slof. Je wist nooit. En hij kon 't gebruiken. Zijn traktement aan 't ministerie veroorloofde hem niet de minste buitensporigheid.

Tante belde de meid. Bet verscheen.

„Breng — je weet wel wat! — eens binnen!"

De vertrouwde dienstmaagd was ingelicht. Met een verheugd gezicht ging ze 't gevraagde halen. Ze was blij, dat die last althans van haar maag werd afgewenteld. Heusch, ze had er al over gedacht, haar dienst op te zeggen!

Bet verscheen weer.

„Ziedaar 't kleinigheidje, jongen" sprak tante zoetsappig. „Omdat je er zoo dol op bent. Neen, bedank me maar niet."

Doch neefs hoofd stond nog volstrekt niet naar een bedankje. Verbijsterd staarde hij naar 't „kleinigheidje" van ruim 2½ Kilo. Als tante hem het ergste had willen aandoen, had ze niet beter kunnen verzinnen.

Eindelijk stamelde hij toch iets, dat z'n gevoelen moest vertolken. Weigeren mocht hij 't geschenk in geen geval. Dus zat er niets anders voor hem op dan de verwenschte lekkernij, welke Bet keurig in een papier wikkelde, met een verheugd gezicht te aanvaarden.

„Zag je wel, hoe verrast meneer keek?" vroeg mevrouw aan Bet, toen neef Johan de deur achter zich dicht had. „Och ja, ik verwen hem eigenlijk."

Neef Johan, die de rest van den dag zou doorbrengen bij z'n nichtje Lot en haar man te Rijswijk, ging met zijn ham op stap. Hij kon niet zeggen, dat die vracht z'n wandeling bepaald verlichtte. Het was dan ook een teleurstelling geweest, kolossaal! Langzamerhand echter begon hij 't geval rooskleuriger in te zien. Had hij op zoo n manier niet een aardig, gratis cadeautje voor Lot? Geregeld twee maal in de maand at hij Zondags bij haar en z'n beurs veroorloofde hem hoogst zelden een kleine extra-beleefdheid. Met die ham echter kwam hij schitterend voor den dag! Ja, ja, dat was een idee! Het werd hem zoo luchtig om 't hart, dat tante's geschenk hem niet zwaarder meer dan een half ons woog.

Lot en haar man — die aardige Beukers! — ontvingen hem aan 't tuinhek. Dadelijk gaf hij zijn verrassing af. „'n Kleinigheid maar" zei hij op zijn beurt.

Binnen pakte Lot 't present schielijk uit. „O, wat 'n prachtham!" bewonderde ze oprecht. „Maar Johan! Dat had je niet moeten doen."

Johan lachte pijnlijk. Hij had er werkelijk geen schuld aan!

't Dagje te Rijswijk verliep verder hoogstgezellig.

Den volgenden morgen kwam Beukers wat laat beneden. Hij had zorgen. Door den algemeenen toestand stonden de zaken stil. Hij had dringend een vrij belangrijk bedrag noodig.

Zijn oog viel het eerst op de ham.

„Onzin van je neef, om zoo uit te halen" merkte hij hoofdschuddend op. „In deze tijden!"

Daar bracht hij voorzichtig het gesprek op zijn geldnood. Konden ze er samen niet iets op verzinnen?

„Tante Jeanne!" bedacht Lot zich opeens.

„Die?" smaalde Beukers. „Ja, die schuift nogal gauw af."

Maar, na eenige overdenking, gaf hij toe, dat haar inval misschien toch zoo kwaad nog niet was. 't Was waar, tante Jeanne stond allesbehalve als gul bekend. Doch in deze dagen van algemeene hulpvaardigheid, niet waar? 't Was hem trouwens slechts om een zeer tijdelijke leening te doen.

„'t Vervelende alleen is" maakte Beukers bezwaar, „dat we in geen maanden iets van ons hebben laten hooren. We hebben haar schandelijk verwaarloosd. En om nu opeens met zóó iets aan te komen!"

Weer viel z'n oog op de banketham. Z'n oogen schitterden.

„Weet je wat?" nam hij plots een besluit.

„We zijn toch niet erg ham-achtig en maar met ons tweeën en tante kent geen grooter genot dan smullen — 't is immers zoo'n eerste lekkerbek? — we sturen haar de ham! Dat opent voor mij den weg en dan kan ik van de week te gemakkelijker bij haar aankloppen."

Lot vond het uitstekend. En de ham werd weer ingepakt.

* * *

„Mevrouw, een pakje voor u!"

Tante Jeanne keek nieuwsgierig op van haar breiwerk. Wat bracht Bet daar binnen?

Tante teekende af. Daarop maakte ze het pakket eenigszins zenuwachtig open. Wat kon dat zijn? Ze verwachtte niets.

Plots gaf ze een kreet. Zag ze goed? Maar dat was haar ham! Zelfs het papier herkende ze.

Als men haar een levende brilslang op 't lijf had gestuurd, had ze niet erger kunnen schrikken.

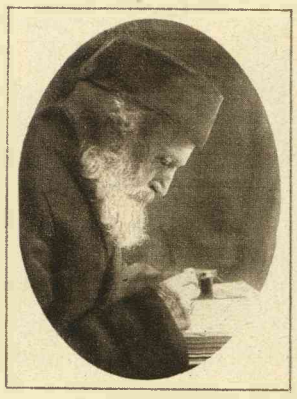
Zoodra ze weer tot zichzelve kwam, las ze 't begeleidende briefje. O, nu begreep ze alles! Neef Johan, nicht Lotje, jawel! O, o, wat werd ze bezocht!

Ze belde.

Bet verscheen weer.

„We eten vandaag weer ham" sprak mevrouw van Drimmelen straf. „Berg ze maar in den kelder."

Dezen zomer zal tante Jeanne 'n badkuur moeten doen.

DR. L. W. VAN DEVENTER. †

G. R. C. M. RAUPP.

DR. CARTIER VAN DISSEL. †

Te Leeuwarden is een dezer dagen op vergevorderden leeftijd overleden de heer Dr. L. W. VAN DEVENTER, oud-hoofdleeraar aan het Christelijk Gymnasium te Zetten, in zijn omgeving een zeer gezien persoon. — Met ingang van 21 dezer is den heer G. R. C. M. RAUPP, Burgemeester van Tilburg, als zoodanig wegens gezondheidsredenen eervol ontslag verleend. De heer Raupp, die ridder is in de Orde van den Nederlandschen Leeuw en van Oranje-Nassau, was ruim 30 jaren burgemeester, waarvan ruim 8 jaar te Tilburg. — Te Lochem is een dezer dagen overleden de heer Dr. CARTIER VAN DISSEL, een alom beminde en bekende persoonlijkheid.

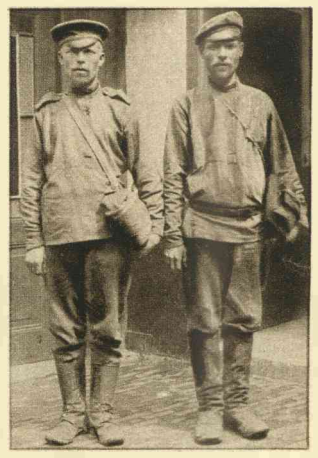
AUG. BELINFANTE.

De heer AUG. BELINFANTE te 's-Gravenhage, hoopt 1 Augustus a.s. zijn 50-jarig jubileum te vieren als administrateur aan het Departement van Binnenlandsche Zaken. De heer Belinfante, die als hoofd der afdeeling expeditie een belangrijke functie bekleedt, is een in zijn omgeving zeer bemind en geacht persoon. *(foto Hijmans).*

EEN OORKONDE.

Hierboven brengen wij een reproductie van de oorkonde, die, met één exemplaar van alle thans in Nederland gangbare muntsoorten, in een looden koker is geborgen in den eersten steen van het Raadhuis te Rotterdam, gelegd door H.M. de Koningin. Op de Oorkonde komen naast Haar handteekening en die van den Prins, die van Cort v. d. Linden, (min. v. B. Z.); Sweerts, (Comm. Kon. Z.-H.); de Monchy, (Griffier v. d. Staten van Z.-H.); Henri Evers, (Bouwmeester); A. J. Th. Kok, (Architect); Zimmerman, (Burg.), D. Havelaar, A. v. d. Hoeven, J. v. d. Molen, H. Stulemeyer, A. de Jong, (Wethouders); Heynsius, (gem.-secr.), voor.

RUSSISCHE KRIJGSGEVANGENEN.

Verleden week kwamen te Roermond een tweetal Russische soldaten aan die door de Duitschers aan het Oostelijk front waren gevangen genomen en als krijgsgevangenen naar een kamp in Pruisen overgebracht waren. Na een gevangenschap van 9 maanden wisten ze te ontvluchten en kwamen ze uitgeput aan de Nederlandsche grens aan.

EEN NIEUWE KERK TE 's-GRAVENHAGE. *(foto v. Tol).*

Verleden week werd te 's-Gravenhage de nieuwe, groote kerk van de H. Engelbewaarders plechtig in gebruik genomen. De kerk, waarvan wij hierboven een exterieur-opname geven, staat aan de Brandtstraat in de Transvaalwijk en is in alle opzichten een aanwinst voor de Hofstad.

HET NIEUWE MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

Hierboven geven wij een foto van het nieuwe gebouw van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken dat verrezen is op het Binnenhof, waar voorheen het oude gebouw stond. Onze foto is genomen vanaf het Ministerie van Koloniën. *(Foto Sijes.).*